

Sentencja

- 1) Artykuł 16 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich należy interpretować w ten sposób, że za „specjalny ośrodek detencyjny” w rozumieniu tego przepisu można uznać specjalny oddział zakładu karnego, który to oddział, po pierwsze, choć posiada własnego kierownika, jest podporządkowany kierownictwu tego zakładu i podlega władzy ministra właściwego do spraw więziennictwa, i w którym, po drugie, obywatele państw trzecich są przetrzymywani, w celu wydalenia, w specjalnych budynkach wyposażonych we własne zaplecze i odizolowanych od pozostałych budynków tego oddziału, w których osadzone są osoby skazane karnie, o ile warunki przetrzymywania mające zastosowanie do tych obywateli w miarę możliwości zapobiegają temu, by owo przetrzymywanie było zbliżone do zamknięcia w środowisku więziennym, i są ukształtowane w taki sposób, że przestrzegane są zarówno prawa zagwarantowane w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, jak i prawa ustanowione w art. 16 ust. 2–5 i art. 17 tej dyrektywy.
- 2) Artykuł 18 dyrektywy 2008/115 w związku z art. 47 karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, do którego zwrócono się w ramach jego kompetencji o zarządzenie zastosowania środka detencyjnego lub jego przedłużenia w zakładzie karnym wobec obywatela państwa trzeciego w celu jego wydalenia, powinien mieć możliwość sprawdzenia, czy spełnione są przesłanki, od których ten art. 18 uzależnia możliwość ustalenia przez państwo członkowskie, iż ten obywatel będzie objęty środkiem detencyjnym w zakładzie karnym.
- 3) Artykuł 16 ust. 1 dyrektywy 2008/115 w związku z zasadą pierwszeństwa prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy powinien odstąpić od stosowania uregulowania państwa członkowskiego, które tymczasowo zezwala na przetrzymywanie nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich w celu ich wydalenia w zakładach karnych oddzielnie od zwykłych więźniów, jeżeli warunki, od których art. 18 ust. 1 i art. 16 ust. 1 zdanie drugiej tej dyrektywy uzależniają zgodność takiego uregulowania z prawem Unii, nie są lub nie są już spełnione.

(¹) Dz.U. C 19 z 18.1.2021.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 3 marca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus – Finlandia) – Postępowanie zainicjowane przez A

(Sprawa C-634/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Uznawanie kwalifikacji zawodowych – Dyrektywa 2005/36/WE – Zakres stosowania – Warunki uzyskania prawa do samodzielnego wykonywania zawodu lekarza w przyjmującym państwie członkowskim – Dyplom wydany w państwie członkowskim pochodzenia – Ograniczenie prawa do wykonywania zawodu lekarza na okres trzech lat – Nadzór lekarza posiadającego uprawnienie do wykonywania zawodu i równoczesne odbywanie trzyletniego szkolenia specjalistycznego w zakresie ogólnej praktyki medycznej – Artykuły 45 i 49 TFUE]

(2022/C 171/16)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A

Przy udziale: Sosiaali- ja terveystalari - ja valvontavirasto

Sentencja

Artykuły 45 i 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, aby właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego przyznał danej osobie na podstawie przepisów krajowych prawo do wykonywania zawodu lekarza, które jest ograniczone do okresu trzech lat i podlega dwóm warunkom: po pierwsze, aby osoba ta poddała się w ramach wykonywania swych obowiązków kierownictwu i nadzorowi lekarza uprawnionego do wykonywania zawodu, oraz po drugie, aby w tym samym okresie ukończyła specjalistyczne trzyletnie szkolenie w zakresie ogólnej praktyki medycznej, aby móc uzyskać prawo do samodzielnego wykonywania zawodu lekarza w przyjmującym państwie członkowskim, biorąc pod uwagę fakt, że dana osoba, która odbyła kształcenie medyczne na podstawowym poziomie w państwie członkowskim pochodzenia, posiada dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, o którym mowa,

w odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, w pkt 5.1.1 załącznika V do dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/55/UE z dnia 20 listopada 2013 r., lecz nie posiada zaświadczenia, o którym mowa w tym załączniku, potwierdzającego odbycie rocznego stażu zawodowego, wymaganego przez państwo członkowskie pochodzenia jako dodatkowy warunek posiadania kwalifikacji zawodowych.

(¹) Dz.U. C 44 z 8.2.2021.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 10 marca 2022 r. – Komisja Europejska/ Królestwo Belgii
(Sprawa C-60/21) (¹)

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Artykuł 45 TFUE – Artykuł 28 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym – Swobodny przepływ pracowników – Podatki bezpośrednie – Podatek dochodowy – Odliczenia – Świadczenia opiekuńcze – Równość traktowania – Dyskryminacja między podatnikami będącymi rezydentami a podatnikami niebędącymi rezydentami]

(2022/C 171/17)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Roels i V. Uher, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii (przedstawiciele: C. Pochet, P. Cottin i S. Baeyens, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odmawiając odliczenia od dochodu podlegającego opodatkowaniu świadczeń opiekuńczych lub kwot kapitałowych zastępujących takie świadczenia oraz dodatkowych świadczeń podmiotom zobowiązanym do ich wypłacania, niebędącym rezydentami w Belgii, którzy uzyskują tam mniej niż 75 % swoich dochodów z tytułu działalności zawodowej i którzy nie mogą skorzystać z takiego samego odliczenia w państwie członkowskim miejsca zamieszkania ze względu na niewielki dochód podlegający opodatkowaniu w tym państwie, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciążyą na mocy art. 45 TFUE i art. 28 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r.
- 2) Królestwo Belgii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 98 z 22.3.2021.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 10 marca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Saarbrücken – Niemcy) – Maxxus Group GmbH & Co. KG/Globus Holding GmbH & Co. KG

(Sprawa C-183/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Znaki towarowe – Dyrektywa (UE) 2015/2436 – Artykuł 19 – Rzeczywiste używanie znaku towarowego – Ciężar dowodu – Wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku z powodu nieużywania – Krajowy przepis proceduralny zobowiązujący wnioskodawcę do przeprowadzenia badań rynku dotyczących używania znaku towarowego]

(2022/C 171/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Saarbrücken